

שארית יעקב

ביטאון

יוצא לאור על ידי מרכז מוסדות נדבורנה ביתר בארה"ק | בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנה ט' | גיליון תי"ד | פרשת כי תבא תש"פ

"מן הבאר הוא"

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

הגדתי היום לד' אלקיך כי באתי אל הארץ וגו'. פירש"י הגדתי היום - פעם אחת בשנה. ולהלן כתוב עוד מענין הביכורים - היום הזה ד' אלקיך מצוך לעשות את החוקים האלה ואת המשפטים ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך. ושם פירש"י היום הזה ד' אלקיך מצוך - בכל יום יהיו בעיניך כחדשים. וזה צ"ב, דהא מצוות ביכורים אינה אלא פעם אחת בשנה, ואיך מהו בכל יום יהיו בעיניך כחדשים.

ונראה, דע"פ היום הזה ד' אלקיך מצוך לעשות, אמרו, זה שאה"כ בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ד' עושינו וכו', צפה משה ברוח הקודש וראה שביהמ"ק עתיד להחרב והביכורים עתידין להפסק, עמד והתקין לישראל שיהיו מתפללין שלוש פעמים בכל יום לפי שחביבה תפילה לפני הקב"ה מכל מעשים טובים ומכל הקרבנות. ע"כ.

נמצא דהיום הזה ד' אלקיך מצוך לעשות, לא קאי רק על מצות ביכורים שהיתה בזמן שהיה ביהמ"ק קיים, אלא אף על עבודת התפילה שתקן לנו משה רבינו שנתפלל במקום הקרבנות והביכורים. ולפי"ז שפיר פירש"י - בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, דקאי על ענין התפילה שהיא בכל יום ויום, ולא כביכורים שהם רק פעם אחת בשנה, ואף לא כקרבנות שהיו נוהגים רק בזמן שהיה ביהמ"ק קיים. ולפיכך על התפילה שייך לומר בכל יום, כי אין לך יום שאי אפשר להתפלל בו, בין בזמן שביהמ"ק קיים ובין בזמן שאין ביהמ"ק קיים.

כ"ק מרן אדמו"ר זצוק"ל כי תבא תשמ"ב

יציאת	כניסת	ביתר - ירושלים ת"א - בני ברק לונדון ניו יורק
השבת	שבת	
20:15	18:23	
20:14	18:40	
20:53	19:19	
20:35	19:01	

הזמנים לפי שיטת ר"ת

073-3834583

קול קהילתנו

אחראי על התוכן: הרב חיים ברוך

התחדשות של ביכורים

גידול שדהו, באה לידי ביטוי במילים נוראות ההוד - הגדתי היום לה' אלקיך.

הביכורים, אומר רבינו הקדוש בעל הבאר חיים, אינם מצוות ההתחדשות היחידה, במילים הנרמזות - היום, אלא היא אבטיפוס לכל תכונות המצוות כולן, יהודי שמקיים מצוה כי קיים אתמול, מתפלל היום כי זאת היא רגילותו היומיומית - מהר מאד ימצא את עצמו נשחק משירתו החדגונית, לא כן אם יחקוק בדעתו את סוד החיים הרוחניים: סוד ההתחדשות... כאשר יבין כי גם המחדש בטובו, כביכול, יתברך שמו, מחדש ומחדש ומחדש... וכל העולמות מתחדשים, הנשמות מתחדשות, היקום מתחדש, הכל כה חדש, נוצץ ובוהק.

אדם שכזה - זכה לאוצר בחייו! כל עבודת השם שלו, היא כהבאת ביכורים אל בית המקדש מעט, כל עבודתו היא חדשה לגמרי, מלאת אור של אהבת השם, אור של יראת שמים ועבודה מוקסמת המתפעלת מול גדלו ותפארתו של קודשא בריך הוא.

אך כיון שכלו האורחים - כלו החשקים והתשוקות, והמלך הבחין כי שוב האמן אהובו מתעייף ומזדקן בשחיקת נפשו כי נקעה מהשירה האהובה עליו, בכך עיור את עיניו, ומאז והלאה, חישוב בכל אורח שיהיה את האורח החדש שלא שמע מעולם... כך הנמשל הוא בנשמה יהודית, שענינה סתומות בביטול מוחלט אל אינסופיותו של הבורא יתברך.

עצימת העינים הזאת, היא בנמשל לא רק עצימה דמיונית כדי לדמות משהו נאצל יותר, אלא היא הדבר עצמו - כי באמת, הבורא מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ואין לך יום דומה לחבירו ואין שעה דומה לחברתה, ובכל רגע ממש באים 'אורחים' חדשים נפלאים המתעוררים עד עומק דעומק מקול שירת חייו של האיש היהודי העובד הו"ה באמת.

כאותה שמחה עצומה שיש למביא הביכורים אל המקום הנבחר, שכל שמחת סיפוק נפשו מתנקזת אל השמחה באוקותו יתברך שמו, כל הצלחת נפשו בהתמודדות עם קשיי

מדת ההתחדשות בעבודת השם, מלבד שהיא פלא הפלאים שיכול עבד השם אמיתי לסגל בין שלל התכונות הנאדרות שלו, היא גם מורה על אמונה עמוקה של המתחדש. כי איך יוכל איש שעושה כל יום אותה פעולה - לעשותה כחדשה ממש? איך יתכן?

רק דבר אחד יכול לגרום לאדם להיות מחדש לגמרי בהתחדשות חדשה ואמיתית, היא האמונה, השלימה, התמה והברורה, כי הדבר שהוא עושה כעת, מעוררת התעוררות אמיתית בעולמות העליונים, ומה שהיה אתמול, ותמול שלשום, זאת היא מערכת נפרדת לגמרי, שאין לה שום שייכות אל המעשה שהוא עושה כעת.

ידוע הסיפור באותו מלך שהיה לו חשק לשמוע בכל יום ניגונים חדשים, והיה לו זמר הגון ומוצלח, אבל ברבות השנים נשחקה אומנתו ולא יכל לעשות באותה התחדשות כימי קדם, אף לכך מצא המלך עצמו, הזמין בכל יום אורחים חדשים שלא היו מעולם בבית המלוכה, וזה נתן חדש עז לאמן להשמיע את יצירות אומנותו הנפלאות.

דברות קודש

מנ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ליל שבת קודש פרשת כי תבא תשע"ב

אישי, ועתה חסרנו כל אלה, הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו.

זהו שאנו מתפללין בימים הנוראים הבעל"ט, על המלכת הקב"ה על כל העולם כולו, כפי שאומרין בסדר מלכיות "יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון", כי ר"ה היא ראשית השנה, והראשית צריך להביא לה' כדי להטביע את חותם האמונה כנ"ל, על כן מגלים אנו דעתנו בזה כי לה' המלוכה, ובזה ממליכין אותו ית' מראשית שנה ועד אחרית שנה עלינו ועל כל עמו ישראל.

בזה יובן נוסח הברכה "ותמלוך אתה הוא ה' אלוקינו וגו' בהר ציון משכן כבודך", היינו האף אמנם שיש לנו בזמן הזה הזכות והיכולת להתפלל להקב"ה על כל דרכינו ג' פעמים בכל יום, אך זהו מצב של דיעבד, כי לכתחילה ביקשנו שניבי ביכורים כימי עולם וכשנים קדמוניות ותיטע יראתך ואהבת תמיד בליבנו כיתד שלא תימוט, על כן בקשתנו שנוכה להר ציון משכן כבודך ושם נעבדך באמת וביראה ונוכה להביא ביכורים ועיי"ז תיגלה ותראה מלכותך עלינו ביותר.

איתא בספרים על נוסח הברכה שאנו מתפללין ברה"י "ובכן יתקדש וגו' ובכן תן כבוד וגו' ובכן תן פחדך וגו'", שאלו מכוונין כנגד שלשה אבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, "ובכן יתקדש", כנגד אברהם אבינו ע"ה שטרח לקדש שמו יתברך ברבים, "ובכן תן פחדך" כנגד יצחק אבינו ע"ה שהיה מרכבה למידת הגבורה, "ובכן תן כבוד", כנגד יעקב אבינו ע"ה, כדאיתא בחז"ל (פסחים נ"ו) כשאמרו השבטים ליעקב "שמע ישראל וגו'", באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". ואפשר הענין בזה שמשבחים להשי"ת באלו הג' דרכים, כי במשך ימי חייו חולפים על אדם עידן ועידנים ולא כל העתים שוות, ולזה מקדים בראשית השנה ומשבח להשי"ת על הימים שיהיה בהם בבחינה של חסד, או בבחינה של גבורה ותפארת, כענין חסד ומשפט אשירה, ועל הכל ה' אלוקינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי כל חי.

יעזרנו השי"ת שנוכה בימים האלו שנשאר לנו מעט לתקן את כל הימים שעברו שכידוע אפשר לתקן בשבוע האחרון של השנה את כל הימים שעברו, להרגיש כל ימי חיינו את האור הגדול והקדוש של מלכותו ית"ש כפי שאנו אומרין בסדר מלכיות "ויקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם מהרה לעולם ועד", שבקשתנו שטוחה לפנינו שנוכה לקבלת עומ"ש לא רק עתה אלא לעולם ועד, ועיי' שנוכה לבוא לתיקון השלם במלכות ש-ד-י יבוא במהרה משיח צדקינו לגאלנו אמן.

מעשיות דייקא לשבר הטבע הגאה והמתנשא, כמובא בחינוך בכמה מצוות (מצ' ט"ז), כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות, שככל שירבה האדם בפעולות טובות, כך יטביע חותם האמת בלבו.

זהו אולי המכוון בתנחומא הנ"ל, שכיון שראה משה שביהמ"ק עתיד ליחרב, ואז גדול חשש שהאמת תהא נעדרת מבני אדם מחמת שהביכורין עתידין ליפסק ויחסרו הפעולות המעשיות למשון הלבבות אל אמונת אומן לידע ולהודיע שהכל מאתו ית', לזה עמד והתקין להם שלוש תפילות בכל יום, ואז בבואו אל הקודש לשפוך שיח תחנונים ולבקש מהשי"ת שפע ברכה והצלחה ויעמוד כענין בפתח ותחנונים ידבר רש לשאל פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו ממי שאמר והיה העולם ולו הכסף והזהב מעתה ועד עולם, או אז יכנע לבבו הערל, ויחשב לו כאילו הקריב ביכורים והטביע בלבבו את חותם האמת והאמונה.

הזינן גודל החיסרון בהיעדר בנין בית המקדש, שאין לנו לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו ולא ישראל במעמדו, אשר מזה נמשכים כל המחשבות זרות והנפילות באמונה ר"ל, כי להיות ההיכל על יסודותיו ומקדש הקודש על מכוונותיו, תיכף כשהיה נופל בליבו מחשבה זרה רעה חלילה, מיד היה עולה לבית המקדש ומקריב קרבן עולה לכפר על הרהור הלב, ובשעת שהיה הכהן מקריב קרבנו והלויים מנגנים בכל כלי שיר, היה עומד מן הצד ומתמלא בוושה וחרטה איך מלאו לביו להתגאות כנגד מי שבידו נפש כל חי ורוח כל בשר

"היום הזה ה' אלוקיך מצוץ לעשות וגו'", איתא במדרש תנחומא, ז"ש"ה "בואו שנתחווה ונכרעה נברכה לפני ה' עושנו" (תהלים צ"ה) וכו', אלא צפה משה ברוח הקודש וראה שבית המקדש עתיד ליחרב והבכורים עתידין ליפסק, עמד והתקין לישראל שיהיו מתפללין שלשה פעמים בכל יום לפי שחביב תפלה לפני הקב"ה מכל מעשים טובים ומכל הקרבנות, ע"כ.

ונראה לבאר בס"ד כוונת התנחומא, דהנה ידוע טבע האדם, שכשהוא עושה פעולה טובה כל שהיא, מיד מייחס הצלחתו לעצמו, ואפילו אם רק עלה בידו ללמוד אומנות כל שהיא מבני אדם אחרים ועלה לימודו יפה, הוא משתבח בעיני עצמו שהנה הוא מוכשר כזה שיש לו היכולת ללמוד את אשר מלמדים אותו, בו בזמן שלא המציא את החכמה מליבו. אמנם, חוב קדוש מוטל על האדם להיות חדור במידת האמונה השלימה ולדעת כי הכל כאשר לכל מאת ה' הייתה זאת ואין זולתו ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לעשות מאומה. ולימוד נכבד זה, נמצינו למדין ממצוות ביכורים, שאע"פ שהאדם עמל ויגע בעשר אצבעותיו ורואה עתה ברכה מרובה בפרי עמלו, עליו לדעת ולהבין ולהשכיל כי הוא כוח כוחו של הקב"ה שנתן לו בינה להבין ולהשכיל את אשר מוטל עליו לעשות ומבלעדיו לא ירים איש את ידו ורגלו מעשות פעולה קטנה או גדולה. ולכן, הכל מעלין לירושלים למקום בית אלוקינו ששם מקום שכנית עוזו ורואין בחוש גדול ותפארתו של המקום ב"ה, ושם נמצאת ומתעוררת נקודת האמת הפנימית, וכמו שאמר הכתוב "זוכרת את ה' אלוקיך כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל" (דברים ח' י"ח) ותרגם האונקלוס שם "ארי יהב לך עצה לכמני נכסי", דהיינו כנ"ל, שבל יחשוב האדם שמה שיש לו הון ועושר בביתו ונכסים רבים למאוד, נובע מכך שהוא אדם מוכשר ובעל עצה ותחבולה, רק הכל מרחמיו וחסדיו הפשוטים של השי"ת החונן לאדם דעת וזן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים, וכולם צריכים אליו והוא אינו צריך לכלום.

וכוונה יקרה זו מצינו גם במצוות פדיון הבן, לבל יחשוב אדם בליבו אחר שזכה להקים בית נאמן בישראל ולתקופה הימים נולד לו בן זכר, כי הכל מכוחו היה לו ובזכותו, רק אדרבה, ראשית פרי אדמתו ובכור בניו ימהר להביא לה', היינו להעלות כל ההצלחות שלו להשי"ת להוכיח כי לית ליה מגרמיה כלום, ולמען ידעו וישכילו יחידיו כי יד ה' עשתה זאת. וכשאדם מתנהג במחשבה כזאת תיכף בתחילת דרכו ועושה פעולות לטעת דרך האמונה הזאת בלבבו, ממילא ישפיע הדבר על שאר ימי חייו ללכת עם האמונה הזו, כי כך הוא דרכה של תורה. ולזה צריכין לעשות פעולות

שמחת בית דבורה ביתר
דענש
סמחת נישואי בת פ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
יום ד' אור ל"ח חשוון תשפ"א

**פתח לנו שער
בצת נעילת שער**

המקדימים לתת את מתנת הביכורים
עד ליום כיפור
יזכו להיזכר ע"י
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בקוויטל מיוחד בשעת נעילת

מ"א לא נפקד פה יום ה' ה' ה'
פנה עוד היום לנציגים:
הר"ר מרדכי משי וזב"ה הי"ד 054-8480233
הר"ר משה זופניק הי"ד 054-8456017

הכנה לתפילה וזמן תפילה

מתוך הספר הנפלא "הליכות עולם-שבת קודש"

סעיף ה' - המשך

באדיבות מכון דבר חיים - מורשת רבו"ק לבית נדבורנה.

ה. רבינו היה נזהר ומזהיר לבוא לתפילת שחרית בזמן הקבוע בדיוק^[1], ולא
לאחר אפילו בכמה רגעים^[2].

היה מתמרמר ביותר על המאחרים לבוא לתפילה, ובפרט אם גם עוסקים
בשיחה בטלה^[3].

אמר: המאחר לתפילה מוכיח בזה מיעוט החשבתו את התפילה^[4].

אמר בשם הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימנוב: שיבואו כל המתפללים בעת
שמתחיל החזן להתפלל בפני העמוד, ועל כל פנים לא יאחרו לבוא מבעת
שמתחיל בקרבנות^[5].

[3] דברים נוקבים חודרי כליות ולב השמייע רבינו זי"ע מזעקת לבבו הטהור בשיחת קודש לקראת הימים הנוראים (כ' אלול תשנ"ג) וזל"ק: שיעור ההכנה הוא שעה שלימה. כלשון המושג "חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין" וכתב רבינו יונה (שם בד"ה חסידים) דאעפ"י שבהרבה מקומות כשאומר שעה אינו רוצה לאמר שעה דוקא אלא זמן מועט, הכא אינו כן אלא שעה ממש (ע"ד). ובעוה"ר ישנם כאלו אשר לא די שאינם מן המקדימים לבוא שעה אחת לפני התפילה, אלא הם עוד מן המאחרים לבוא, און אז מען קומט שוין ווען מקומט, איז לא די וואס מ'שטעלט זיך נישט אוועק אין א וינקל, זיך צו באהאלטן און זיך שעמען, 'מ'ה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלקים וזה שער השמים', און דא האט ער געדארפט קומען פריערט און ער האט פאר שפעטיגט, נאר עס טרעפט זיך נאך אז מ'רעדט נאך א ביסל פארן דאווענען מיט דעם און מיט יענעם, מ'פארגעסט זיך ווי מ'שטייט, מ'פארגעסט זיך חלילה פאר וועמען מ'שטייט (וכאשר באים כבר לביהמ"ד מתי שבאים, לא די שלא נחבאים בקרן זוית בבושה, 'מ'ה נורא המקום הזה' וכו', אלא עוד מצוי שמשוחחים לפני התפילה ושוכחים ח"ו היכן הם עומדים ולפני מי עומדים).

ואיתא בגמרא (ברכות ו'): "בשעה שהקב"ה בא לביהכ"נ ולא מצא בה עשרה, מיד הוא כועס שנאמר "מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה". וי"ל דמירי לאו דווקא כשהגיע כבר זמן התפילה, אלא שהקב"ה בא לביהכ"נ ולא מצא בה עשרה, 'בה' דייקא, היינו שאינם נמצאים בתוך ביהכ"נ כי אם עומדים מסביב לו ומתעכבים בדברים בטלים וכדו', על כן מיד הוא כועס. העולה לנו, שעל כל יהודי לקבל עליו עול מלכות שמים כבר בלכתו להתפלל, ויהיה עסוק בדברי תורה ובהכנה נאותה ומרוממת לקראת עבודת התפילה ויכנס לביהמ"ד מעוטר באימה וביראה.

[4] וכה אמר רבינו זי"ע בשיחת קדשו: עבודת התפילה מתחילה בהכנת הלב, בידיעה ובהרגשה של "דע לפני מי אתה עומד", כי בלי הכנה זו וללא ההרגשה שעומדים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא - כמעט ולא שייך בנמצא להשיג את המושג של 'תפילה'.

רגיל על לשוני, שכל אחד יעשה חשבון בינו לבינו אם הוא מסוגל לאחר לחתונתו, או לחתונת בנו ואפילו לחתונת אחיו, כי כן דרכו של עולם שאדם מקדים לבוא למקום שהוא שייך אליו. ומכאן, שמי שמאחר לתפילה (ואין מדברים, כמובן, במי שנאנס), משמע שאינו מחשיב את התפילה אף לא כחתונת אחיו. לכשתבונן בדבר, מדוע אדם אינו מאחר לחתונה של קרובו, מפני שהחתונה יושבת במחשבותיו מזה זמן והוא עושה הכנות וכו', וכיון שמתכונן וחושב על זה נודעת לו חשיבות הדבר. מהאי טעמא וכהאי גונא, אדם שצריך לנסוע למקום רחוק או שהוא נחוץ לדבר גדול, הרי אין לו קושי להשכים קום והוא אף מקדים ומגיע מבעוד מועד. משמע איפוא בבירור, שסוד הענין נעוץ במידת החשיבות שמייחסים לתפילה ועד כמה זוכרים ממנה. הרי ברור שאם אדם הולך לישון ואינו זוכר שיום המחרת מתחיל עם תפילת שחרית, כמובן שיהיה לו קשה להשכים ולעמוד ממיטתו בזריזות. וכמובן שאין מדברים מ'זכרון' סתם, כי גם דרדקי יודעים שמתפללים שחרית, אלא שהשחרית שלו היא התבוננות של "דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא". אכן, צריכים לכך להשתמש בדמיון, כדי לקרב אל המחשבה את הידיעה לפני מי עומדים להתפלל. (והי בהם).

פעם כאשר עורר רבינו זי"ע לבוא בזמן לתפילה, העיד על עצמו שזה שישים שנה ברציפות שלא נכשל להכנס לבית הכנסת לאחר ברכות השחר או שלא להתפלל על הסדר, שהרי מה טעם יש לתפילה כשצריך למהר אחר הש"ץ. (מפי הרה"ח שמואל שפריצר הי"ו).

[5] בסה"ק באר יעקב (פר' ויצא, מאמר טו): וזאת ישם האדם אל לבו, כי בזמן הזה התפילות חשובות כקרבנות. כדאיתא במדרש תנחומא (פר' כי תבוא, א') "צפה משה ברוח הקודש וראה שבית המקדש עתיד להיחרב והביכורים עתידין להיפסק, עמד והתקין לישראל שיהיו מתפללין שלוש פעמים בכל יום". ולכאורה קשה דהרי בגמרא (ברכות כ"ו:) מבואר אשר "תפילות אבות תיקנום", אברהם תיקן תפילת שחרית, יצחק תיקן תפילת מנחה, ויעקב תיקן תפילת ערבית, וא"כ מה חידש משה רבינו. אלא שהאבות תקנו את עצם התפילות, אך משה רבינו הוסיף ותיקן להם לישראל שבזמן שאין בית המקדש קיים ואין מזבח ואין קרבנות, יחשבו להם התפילות כעבודת המקדש ויהיו מקובלים ומרוצים לפני הקב"ה כאילו הקריבו קרבנות בבית המקדש. וממילא צריכים להיזהר שתהיה עבודת התפילה בשלימות הכוונה, כמו שהיה צריך להיות עבודת הקרבנות. כשם שבקרבנות היו צריכים להיזהר אפילו ממוחשבה בלתי הגונה של חוץ למקומו או חוץ לזמנו, הגורמת שהקרוב פיגול הוא לא ירצה, אף שבפועל היה במקומו ובזמנו, כך צריך להיזהר גם בעבודת התפילה שלא תהיה בה שום מחשבה פסולה ח"ו. וכשם שלא יעלה על הדעת, שאדם המביא קרבן לבית המקדש ומגישו אל הכהן לשוחטו ולהקריבו ע"ג המזבח, יכול להגיע באיחור הזמן ולבוא לבית המקדש אחר תחילת ההקרבה, או להפסיק באמצע עבודת ההקרבה ולעסוק בדבור או אפילו רק במחשבה בענינים אחרים שמחוץ להקרבה, כך צריכה עבודת התפילה להיות חשובה

פרי צדיק

מהנעשה והנשמע בחצר הקודש

בית מדרש הגדול לתורה ולחסידות
שעור התפילה
דחסידי נדבורנה ביתר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כ"ס

לכוונן את בית השם

לקראת הימים הנוראים הבאים עלינו לטובה
ימכרו מקומות בבית מדרשינו
ע"מ שנוכל להתארגן כראוי לטובת המתפללים

מחיר מקום בבית המדרש:

מקום ראשון לגברים ולעו"ג **250 ₪**
כל מקום נוסף לילד או בחור **180 ₪**

עדיפות למקום ראשון תינתן למתפללים הקבועים בבית מדרשינו.
בשורות הראשונות ניתן לקנות מקום אחד בלבד.

המכירה בעמדת נדרים פלוס
או בנדרים פון 03-7630585 שלווחה 4446
ניתן לשלם עד 3 תשלומים

לאחר התשלום יהיה ניתן לבחור מקום אצל הר"ר קלמן דושינסקי

222 כנרת ומנחה 216
2122

רח' צדקה 3 גבעה א' ביתר עילית | טל: 02-6334468 | פקס: 02-6334467

מזלא טבא וגדיא יאה

מעומקא דליבא נברך בואת את אנשי שלומינו
שהשמחה במעונם

הרה"ח משולם זושא עקשטיין הי"ו
לרגל שמחת נישואי הנכדה

משפחת כץ הי"ו
לרגל שמחת הולדת הנכדה

הרה"ח יצחק דוד פרלמן הי"ו
לרגל שמחת נישואי הבן

הרה"ג ראובן שלמה שפירא שליט"א
לרגל שמחת נישואי הבת

יה"ד שייבו לרווחת רוב נחת דקדושה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס

יה"ד שייבו לרווחת רוב נחת דקדושה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס

קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

ביום שני פר' כי תצא, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת נישואי בת המשפיע הרה"צ פנחס דוד ישראל בונקר שליט"א.

במוצאי שב"ק פר' כי תצא, השתתף כ"ק מרן רבינו שליט"א בשמחת הפארשפיל לחתן שמעון מנחם מנדל נ"ו, בן ידידנו הרה"צ אהרן טייטלבוים שליט"א.

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ג משה וינבך שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הנכד שייח"ו בן לוחתנו הרב שמואל מונדרר שליט"א

יה"ד שייבו לרווחת רוב נחת דקדושה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

נדבת ידידנו הנכבד הרה"ח מרדכי אהרן פרידמן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בניו הבה"ח יצחק שמחה בונם נ"ו לנעום עול תורה ומצוות

יה"ד שייבו לרווחת רוב נחת דקדושה ומכל יוצ"ח מתוך כט"ס.

שמחו בה' וגילו צדיקים

ברנשי גיל ושמחה ובהדרת הקודש נשגו בזה ברכת מול טוב נאמנה
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מבני ברק
לרגל שמחת נישואי הנכדה בת לוחתנו הרב אברהם רוקח שליט"א

והברכה אחת היא לעטרת המשפחה הרוממה
הרבנית הצדקנית "אמה של מלכות" תל"ט"א

יה"ד שייבו לרווחת רוב נחת דקדושה ומכל יוצ"ח ימים ושעות חיים מתוך כל טוב סלה

העברנים בהדרת הכבוד: קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

ותנו כבוד לתורה

התודה וברכה לידידנו הדגול והנעלה, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה.

הרה"ח חיים עקשטיין הי"ו

על תרומתו הנדיבה לפאר בית ה' בפרוכת מפוארת
לבית מדרש הגדול של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

מרן די בשמיא יהא בסעדיהון בכל זמן ועידן, ובכל אשר יפנה ישכיל ויצליח,
ויזכה לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, ישלם ה' שכרו
מן השמים בכפל כפליים, ויזכה להכתב בספרן של צדיקים גמורים.

בברכת כתיבה והתימה טובה
קהל עדת חסידי נדבורנה ביתר

• לעילוי נשמת •

הרה"ח זאב ז"ל
ב"ר ברוך הי"ד
ת.נ.צ.ב.ה.

זכות הפצת מעיינות הקודש, תעמוד לו
לשבת נשמתו להתברך בכל מילי דמיטב.

נדבת בנו
הרה"ח עקיבא אוביץ הי"ו

מרכז מוסדות נדבורנה ביתר

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ברוך דיין האמת

בצער רב וביגון קודר משתתפים אנו באבלם של המשפחה החשובה
בסתלקותו לשמי רום אביהם ראש המשפחה, איש חי ורב פעלים, עוסק
בצרכי ציבור באמונה, משרדי דור דעה, מאיר פנים לכל אדם, הרב החסידי.

זאב אוביץ ז"ל

בן הרה"ח ברוך הי"ד

משגרים אנו כוס תנחומים,
ילידינו הנכבדים ולכל המשפחה הרחוקה
ולבנו ידידנו החשוב העוסק בצרכי ציבור באמונה

הרה"ח עקיבא שליט"א

י"ו ב"ר הנכה ועיני התנו בכני. יטעו המות לנפח ולא יטעו עור שור ושבי בגבולות,
וזמרוטים תליון ותמור ישרותנו של ישראל, עדי נמה הוועט בתשניתו שלמים.

נהגות המוסדות | רבן ותלמידהון

המשך הכנה לתפילה וזמן תפילה מעמוד ג'

כהקרבת קרבנות ממש, דהיינו שלא יהיה שייך כלל לאחד ולבוא לבית המדרש לאחר התחלת התפילה, ולא להפסיק באמצע התפילה בענינים אחרים. ובאמת צריך להיזהר שלא להפסיק אפילו במחשבה, וכל שכן שלא להפסיק ח"ו בדיבור, אשר כידוע החמירו בזה מאוד בזוהר הקדוש ("ב"ק לא): "וז"ל "מאן דמשתעי בבי כנישתא במילין דחול, ווי ליה דאחזי פירודא, ווי ליה דגרע מהימנותא, ווי ליה דלית ליה חולקא באלקא דישראל וכו'". וכשם שהקרבות טעונים הכנה וביקור לפני הקרבתם, כך גם בעבודת התפילה צריך כל אחד לבוא לבית המדרש לפני התפילה כדי להכין עצמו לתפילה בכל הענינים, באופן שיוכל להתחיל את התפילה מתחילתה עם הציבור ממש. וכמו דאיתא בספ"ק מאור ושמש ("פר' שמיני, ד"ה וישא אהרן) בשם הרה"ק רבי מנחם מענדל מרימזוב, "שיבואו כל המתפללים בזה הציבור, בעת שמתחיל החזן להתפלל בפני העמוד, ועל כל פנים לא יאחר לבוא מבעת שמתחיל בקרבנות", עיי"ש הטעם.